

A black and white photograph of a man from the chest up, wearing a dark suit jacket, a white dress shirt, and a patterned tie. His face is mostly in shadow, with the text overlaid on it.

John le Carré

Un home decent

edicions

62

JOHN LE CARRÉ

Un home decent

Traducció de Núria Parés

Edicions 62

Barcelona

Títol original: *Agent running in the field*
Copyright © David Cornwell, 2019

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública
o transformació d'aquesta obra requereix l'autorització escrita de l'editor;
la llei preveu sancions per als infractors.

Si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment de l'obra,
podeu sol·licitar permís al Centro Español de Derechos Reprográficos,
a través del portal www.conlicencia.com

o bé trucant als telèfons 91 702 19 70 / 93 272 04 47.

Tots els drets reservats.

El paper utilitzat per a la impressió d'aquest llibre té la qualificació de paper ecològic
i procedeix de boscos gestionats de manera sostenible.

Amb el suport del Departament de Cultura

Generalitat de Catalunya
Departament de Cultura

Primera edició: octubre del 2019

© de la traducció: Núria Parés Sellarès, 2019

© d'aquesta edició: Edicions 62, s. a.
Av. Diagonal, 662-664. 08034 Barcelona
info@grup62.com
www.edicions62.cat

Fotocomposició: Realització Planeta

DIPÒSIT LEGAL: B. 22.630-2019
ISBN: 978-84-297-7789-5

La reunió no va ser concertada. Ni per mi, ni per l'Ed, ni per cap de les mans ocultes que suposadament movien els fils. Jo no vaig ser l'objectiu. Ningú no va incitar l'Ed a fer res. Ningú no ens va observar ni de manera oberta ni encoberta. Ell em va proposar un repte esportiu. El vaig acceptar. Vam jugar. No hi havia cap estratagema, cap conspiració, cap confabulació. Hi ha esdeveniments a la meua vida —tot i que actualment són escassos, és veritat— que només admeten una versió. La nostra coneixença és un d'aquests esdeveniments. La meua narració de la trobada no va variar mai en totes les vegades que me la van fer repetir.

És dissabte al vespre. Estic assegut en una hamaca de lona al costat de la piscina coberta de l'Athleticus Club de Battersea, del qual soc secretari honorífic, un títol sense gaire sentit. El saló del club és cavernós i amb bigues vistes al sostre, part d'una cerveseria reconvertida, amb una piscina en un costat i un bar a l'altre, i un passadís entremig que condueix a la zona de vestidors i de dutxes.

Si estic de cara a la piscina, dono l'esquena al bar. A l'altra banda hi ha l'entrada al saló social, després el vestíbul,

després la porta del carrer. Per tant, no estava en posició de veure qui entrava al Club, o qui rondava pel vestíbul llegint avisos, reservant pistes o apuntant el seu nom a les llistes de competició. Al bar hi ha feina. Les noies joves i els seus noviets riuen i xerren.

Porto l'equip de bàdminton: pantalons curts, dessuadora i unes vambes noves especials per protegir els turmells. Me les vaig comprar per alleujar un dolor persistent al turmell esquerre degut a una torçada que em vaig fer en una excursió pels boscos d'Estònia un mes enrere. Després de llargues temporades seguides a l'estranger, estic assaborint un merescut període de descans a casa. Un núvol plana sobre la meva vida professional i faig el que puc per ignorar-lo. Dilluns espero que m'acomiadin. Mira, què hi farem, em repeteixo a mi mateix. Ja tinc quaranta-set anys, he fet una bona carrera, sempre he sabut que el tracte era aquest, o sigui que no tinc cap queixa.

Per tant, encara és més gran el consol de saber que, malgrat la meva edat avançada i el turmell lesionat, segueixo sent el campió del Club, perquè tot just dissabte passat em vaig assegurar el títol d'individuals contra un competidor més jove i amb més talent. Generalment els individuals es consideren un terreny exclusiu dels joves de vint-i-tants anys lleugers de cames, però fins ara he aconseguit mantenir el nivell. Avui, d'acord amb la tradició del Club, com a campió acabat de coronar he sortit ben parat d'un partit amistós contra el campió del nostre club rival de l'altra banda del riu, a Chelsea. I ara està assegut aquí al meu costat relaxant-nos després de la contesa, amb una cervesa a la mà, un ambiciós i educat jove advocat indi. M'ha pressionat fort fins als últims punts, quan l'experiència i un toc de sort han capgirat la situació a favor meu.

Potser aquests fets tan simples ajuden a explicar la meua bona predisposició en el moment en què l'Ed em va proposar el seu repte, i la meua sensació, encara que temporal, que hi havia vida després de l'acomiadament.

El meu oponent derrotat i jo parlem de manera amistosa. El tema, ho recordo com si fos ahir, eren els nostres pares. Resulta que tots dos havien sigut entusiastes jugadors de bàdminton. El seu havia sigut subcampion de l'Índia. El meu, en una temporada idíl·lica, havia sigut campió de l'exèrcit britànic a Singapur. Mentre intercanviem impressions de manera divertida veig que l'Alice, la nostra recepcionista i comptable d'origen caribeny, avança cap a mi en companyia d'un jove molt alt i fins ara desaparegut. L'Alice té seixanta anys, és impulsiva, corpulenta i sempre esbufega una mica. Som dos dels membres més antics del Club, jo com a jugador, ella com a pilar de l'entitat. Quan he estat destinat a qualsevol lloc del món, no hem deixat mai d'enviar-nos postals de Nadal. Les meves eren una mica descarades; les seves, religioses. Quan dic que avança cap a mi, vull dir que, com que tots dos m'atacaven per la rereguarda amb l'Alice liderant la marxa, primer havien d'avançar i després girar-se per quedar de cara, cosa que còmicament van fer a l'uníson.

—Senyor sir Nat —anuncia l'Alice, amb molta cerimònia. Normalment soc Lord Nat per a ella, però aquest vespre es veu que soc un simple cavaller—. Aquest jove tan guapo i educat necessita parlar amb vostè en privat. Però no vol destorbar-lo en el seu moment de glòria. Es diu Ed. Ed, saluda en Nat.

Durant una bona estona, en la meua memòria, l'Ed es queda un parell de passos darrere d'ella; és un jove de gairebé metre vuitanta, malgirbat i amb ulleres, amb aire de

solitud i un mig somriure tímid. Recordo que dues fonts de llum convergien a sobre seu: el feix taronja del bar, que li conferia una resplendor celestial, i les llums tènues de la piscina darrere seu, que li projectaven una silueta més gran del normal.

Fa un pas endavant i es torna real. Un pas gran i feixuc, peu esquerre, peu dret, alto. L'Alice se'n va acuitada. Espero que parli ell. Ajusto la meva expressió a un somriure pacient. Més de metre vuitanta, cabells foscos i esbullats, ulls grans i marrons observadors amb un aire eteri que li donen les ulleteres, i el tipus de pantalons d'esport curts i blancs més típics dels amants de la navegació o dels fills dels rics de Boston. Ronda els vint-i-cinc anys, però amb aquestes faccions d'etern estudiant podria ser que fos més jove, o més gran.

—Senyor? —diu, finalment, però no del tot respectuosament.

—Nat, si no et sap greu —el corregeixo, amb un altre somriure.

Ho assimila. Nat. Hi reflexiona. Arruga el nas de ganxo.

—D'acord, jo soc l'Ed —explica, repetint la informació que ja m'ha donat l'Alice. A l'Anglaterra a la qual fa poc que he tornat, ningú no té cognom.

—Molt bé, Ed —li responc, alegrement—. Què puc fer per tu?

Un altre buit mentre pensa en això. Llavors, l'etzibada:

—Vull jugar amb vostè, d'acord? Vostè és el campió. El problema és que m'acabo de fer soci del Club. La setmana passada. Sí. M'he apuntat a les llistes de competició i tot això, però d'aquesta manera trigaré mesos —diu, mentre les paraules s'alliberen del seu confinament.

Llavors fa una pausa mentre ens mira a l'un i a l'altre, primer al meu fantàstic oponent, després de nou a mi.

—Miri —continua, i comença a donar-me explicacions encara que jo no hagi contestat—. Jo no conec el protocol del Club, sap? —Se li alça la veu amb indignació—. Però no és culpa meva. Jo només ho he preguntat a l’Alice. I ella m’ha dit: Demana-l’hi tu mateix, no et mossegarà pas. O sigui que per això l’hi pregunto. —I per si de cas fes falta alguna explicació més—: L’he vist jugar, sap? I he guanyat un parell de persones a qui vostè ha guanyat. I un parell més que l’han guanyat a vostè. Estic força convençut que puc fer un bon partit. Sí. Un molt bon partit, de fet.

I la veu, de la qual a hores d’ara tinc una mostra suficient? En el tradicional joc de saló britànic que consisteix a col·locar els nostres compatriotes a l’escala social en virtut de la seva dicció, en el millor dels casos soc un participant mediocre, després de passar-me gran part de la vida en països estrangers. Però a les orelles de la meua filla Stephanie, una gran lluitadora per la igualtat social, suposo que la dicció de l’Ed passaria com a més o menys bona; és a dir, que no hi ha evidència directa d’una educació privada.

—Puc preguntar-te on jugues, Ed? —dic, una qüestió habitual entre nosaltres.

—A tot arreu. A qualsevol lloc on hi hagi un contrincant decent. Sí. —I com si se li acabés d’acudir—: Vaig sentir a dir que vostè era membre d’aquí. En alguns clubs, pagues i jugues. En aquest no. Aquí primer t’has de fer soci. És una estafa, segons la meua opinió. Però me’n vaig fer. M’ha costat un putó ull de la cara, però mira.

—Vaja, em sap greu que hakis hagut de fer aquest dispendi, Ed —contesto, tan afablement com puc, i atribueixo l’in necessari «putó» al nerviosisme—. Però si vols que fem un partit, em sembla bé —afegeixo, cons-

cient que les converses del bar s'estan extingint i els caps es comencen a girar—. Quedem algun dia si vols. Ja en tinc ganes.

Però això no satisfà gens l'Ed.

—Quan calcula que li anirà bé a vostè? En concret, vull dir, no algun dia indeterminat —insisteix, i provoca unes quantes rialletes de la gent del bar, que si s'ha de jutjar pel seu front arrugat, l'irriten.

—Bé, no podrà ser fins d'aquí a una o dues setmanes, Ed —contesto, amb sinceritat—. M'he d'ocupar d'un assumpte força important. De fet, són unes vacances familiars endarrerides —afegeixo, esperant un somriure i rebent una mirada inexpressiva.

—I quan tornarà?

—De dissabte en vuit, si no ens hem trencat res. Anem a esquiar.

—On?

—A França. A prop de Megève. Tu esquies?

—Ho he fet. A Baviera. Quedem l'altre diumenge, doncs?

—Més aviat hauria de ser un dia entre setmana, Ed —responc amb fermesa, perquè els caps de setmana familiars, ara que la Prue i jo ens ho podem permetre, són sagrats i avui és una rara excepció.

—Molt bé, doncs quedem un dia entre setmana. Quin dia? Trii'n un. Vostè mateix. Jo m'adapto.

—Segurament un dilluns és el dia que em va més bé —suggereixo, perquè el dilluns a la tarda és quan la Prue fa les seves sessions d'assessorament legal *pro bono*.

—D'acord, doncs quedem de dilluns en quinze. A les sis? A les set? Quan?

—Digues a quina hora et va més bé —suggereixo—. Jo tinc els plans una mica en l'aire —és a dir, el més probable és que ja m'hagin acomiadat.

—A vegades m'entretenen més del compte els dilluns, a la feina —diu, en to de queixa—. Què li sembla a les vuit? Li va bé?

—Sí, a les vuit em va bé.

—La pista u li sembla bé, si me la donen? L'Alice diu que no els agrada reservar pistes per a partits individuals, però amb vostè és diferent.

—Qualsevol pista em va bé, Ed —contesto, provocant més rialletes i algun aplaudiment del bar, presumiblement per la seva insistència.

Ens intercanviem els números de telèfon mòbil, cosa que sempre és un petit dilema. Li dono el de la família i li suggereixo que m'envii un missatge de text si sorgeix algun inconvenient. Ell em demana el mateix.

—Per cert, Nat —amb una suavitat sobtada en la veu, fins llavors engolada.

—Sí?

—Espero que passi unes bones vacances en família, eh? —I per si de cas me n'havia oblidat—: De dilluns en quinze, doncs. A les vuit en punt. Aquí.

A hores d'ara tothom ja està rient i aplaudint mentre l'Ed, amb un gest de comiat esllanguit i indiferent amb el braç dret, comença a marxar cap al vestidor dels homes.

—Algú el coneix? —pregunto, i m'adono que inconscientment m'he girat per observar la seva sortida.

Tothom nega amb el cap. Ho sento, noi.

—Algú l'ha vist jugar?

Ho sento de nou.

Acompanyo el meu adversari de Chelsea fins al ves-

tíbul i quan vaig cap al vestidor trec el cap a l'oficina. L'Alice està inclinada sobre l'ordinador.

—Ed què més? —li pregunto.

—Shannon —contesta, sense alçar el cap—. Edward Stanley. Soci individual. Pagament de quota regular, viu a la ciutat.

—Ocupació?

—El senyor Shannon és analista. Qui analitza, no ho ha dit. Què analitza, tampoc no ho ha dit.

—Adreça?

—Hoxton, al barri de Hackney. Allà on viuen les meves dues germanes i la meva cosina Amy.

—Edat?

—El senyor Shannon no és apte com a soci júnior. En quina mesura no és apte, no ho ha dit. L'únic que sé és que és un jove ansiós per jugar amb tu, ha travessat tot Londres amb bicicleta només per desafiar el campió de la banda sud. Ha sentit a parlar de tu i ara t'ha vingut a buscar, tal com David va fer amb Goliat.

—Ha dit això?

—El que no ha dit ho he endevinat jo mateixa. Has sigut campió d'individuals durant massa temps per l'edat que tens, Nat, igual que Goliat. Vols saber qui són el seu pare i la seva mare? Quant paga d'hipoteca? Quant de temps ha estat a la presó?

—Bona nit, Alice. I gràcies.

—Bona nit igualment, Nat. I dona records a la Prue de part meva. I, escolta, ara no pateixis per aquest jove. Segur que el guanyaràs de sobres, tal com fas amb tots els fantotxes.